

„Bizgec“, se je odrezal Pavlek moško, kakor bi hotel reči: tako je in nič drugače.

In dedek so se zasmeljali, da jim je vivček padel iz ust.

„Saj si res ‚bizgec‘. Misliš, da mora biti vedno ‚bizgec‘ zraven. Kaj neki pa meniš ti, Marica, kdo je prišel?“

Marica se je že od nekdaj bala medveda. Zato je samozavestno odprla svoja mala usteca in rekla:

„Medved.“

„To si mi prava. Misliš, da mora biti vse medved? I, kdo je prišel? Mati vajina so prišli in pocukali so me za roko, da naj vstanem. Hi, hi, hi.“

Dedek so se smejali, da so jim solze prišle v oči.

Pavlek in Marica sta se pa debelo gledala. Tako enostavno in vendar nista uganila.

No, Pavlek, ko je videl, da so dedek pri dobri volji, se je primaknil bliže in jih vprašal:

„Saj ne bodete povedali materi?“

„Ne bom, ne. Toda jeziti se ne smeš nikoli več.“
To je Pavlek kaj rad obljubil.

Iznova sta se igrala Pavlek in Marica. A sedaj mirno.

Dedek pa so vlekli iz svoje pipice in dimnati oblački so se ovijali krog sive glave...

Spričevalo.

Smalu bo pust tu, in mladi učenjaki bodo dobili v roke znamenja svoje pridnosti, dobili bodo spričevala.

Kako se jih nekateri veselé! Drugi zopet se jih bojé — strašansko bojé, še bolj kakor parklja o svetem Miklavžu.

Kaj je torej spričevalo, da se ga eni bojé, a drugi veselé?

Spričevalo je velik kos popirja. Gori je zapisano najprvo ime tistega, čegar učenost je popisana v njem. Potem se vrsti v dolgi vrsti vseh šestnajst predmetov: verouk, branje, spisje, pravopisje i. t. d. Za vsakim predmetom pa je prostor, kamor zapišejo učitelj — red. In to je glavno — to dela marsikateremu skrbi. Kajti številka 1 in 5, to ni vseeno, to je velik razloček. Marsikateri šolarček je prepričan, da je razlika med eno in pet mnogo večja, kakor razlika med pet in sto.

Vsak bi imel rad v spričevalu same enojke — a kaj, ko mu jih nočejo dati! Dvojka ali trojka — no, ta se še dobi z božjo pomočjo. A enojka ne! Pravijo, da ima posebno srečo, kdor vidi v svojem spričevalu same enojke.

In kaka je sodba o spričevalih?

Ta je pa taka. Dokler mladi učenjaki ne dobé spričeval, toliko časa govoré z največjim zaničevanjem o „ničvrednem popirju“.

„Kaj mi če ta popir! Naj bo notri ena ali pet — raztrgal ga bom, domov ga ne bom nesel“, se oglasi kak modrijan.

„Jaz tudi ne! Moj stric so rekli, da se ne sme nič gledati na spričevalo. Učitelj zapiše notri, kar hoče, kar se mu ravno zdi“, tako trdi drugi.

In takega mnenja je vsa šola z malo izjemo onih, ki pričakujejo dosti enojk.

Kakor hitro pa imajo mladi junaki v rokah znake svoje hrabrosti v branju in pisanju i. t. d., se javno mnenje čudovito hitro predrugači.

Tisti, ki je trdil, da so enojke in petke pri njem v istem spoštovanju, šteje s svetim strahom in obupan obrazom čudne kljuke — petke. S skrbljivim očesom išče, ne bi li našel kake skrite enojke! Žal, navadno se trudi zastonj.

In z vsemi svojimi močmi komaj zadržuje solze, da se mu ne uderó nizdol po licu na nesrečno spričevalo. Ali ves trud je brezuspešen: ploha se udere . . .

In stric, ki so trdili, da se ne sme gledati na spričevalo? Tudi stric predrugačijo svoje mišljenje.

Le poslušajte in pomnite: Kakor so padale prej solze liki leščniki na spričevalo, tako pada sedaj bre-

zovka vzdigovana od stričeve roke — pa ne na spričevalo, saj to je nedolžno — nekam drugam pada. Vem, da veste, kam, zato ne bom še posebej poudarjal.

Tako nestanoviten je svet v svoji sodbi o spričevalih.

Tisti, ki so prej molčali, dočim so drugi zabavljali o spričevalih, so zdaj v največjem veselju. To je vpitje po ulicah in razgrajanje in vrišč! In ko pridejo domov, so gotovo pohvaljeni, in mati iščejo vedno kake prilike, da bi obdarovali svojega sinčka, ki se pridno uči. In kdaj je najlepša priložnost, kakor ravno o pustu? Sedaj vržejo kaj črez ponev, da pogostijo svojega ljubljence s „špehovko“, potico in bogve še s kakšnimi dobrotami. Toda ne bom vam vsega opisoval, saj se vam gotovo že zdaj cedé slin po orehovih, medenih, rožičevih in rozinovih poticah!

Želim vam le, da bi prinesli domov prav dobra spričevala. Same enojke — prav malo dvojk, a prav nobene petke.

Selko.

Na saneh.

Padaj, padaj sneg droban
In pokrij goro in plan,
Z belim prtom vse zagrni,
Nam veselje zimsko vrni!

S sankami na hrib visok,
S sankami spet v dol globok,
Križajo gazi se gladke,
Ej, navzdol so pol prekratke!

Padel sneg je na zemljo,
Ej, lepo, ej, prekrasno!
Vsolnčnih žarkih vse se bliska,
Po poljani sreča vriska.

Peljal bi se na saneh,
Radost in veseli smeh!
Po vsej zemljici prostrani,
Po dolini in po plani!

Ali, ali — ha-ha-ha,
Še predolga gaz je ta:
Raz sani si se obrnil,
Proti domu jo obrnil.

Tatjan.

